

Vernestra souhlasně přikývla a mistr Cohmac se vrátil k přípravám na skok do hyperprostoru. Nemohla se však zcela zbavit podivného pocitu, že na nejnovější nestabilitě v hyperprostoru se nějak podílejí Nihilové. Jenže co mohlo způsobit, že byly lodě vyvlečeny z tras a vráceny do reálného prostoru?

Vernestra nebyla přes všechnu představitost odbornice na hyperprostor, ale jako většina ratolestí a padawanů prošla rozsáhlými přednáškami o tom, jak hyperprostor funguje, a to jak doslova, tak filozoficky. Mezi jediskými učenci panoval názor, že hyperprostor je součást kosmické Síly a trasy jsou řeky energie, které vyvěrají z jakéhosi neznámého pramene. Jiní považovali hyperprostor za jinou dimenzi, stín světa obývaného živoucí Sílou, a tvrdili, že právě proto planety a další reálné objekty svým způsobem ovlivňují hyperprostor. Vernestra nevěděla, kdo má pravdu; věděla jen, že ve filozofii jde málokdy o dokazování teorií a častěji o přijímání možností – a na to, co je hyperprostor, neexistovala žádná konečná odpověď. Každý ho uměl používat, ale jen učenci stále debatovali o jeho podstatě.

Ovšem nechat předměty vypadávat z hyperprostoru bylo zvláštní a nepřírozené, a pokud se v galaxii dělo něco hrozného, podle jejich zkušeností nebylo většinou od věci vinit z toho Nihily.

Vernestru vytrhlo z myšlenek kvílení hyperpohonu, který se v malé lodi právě aktivoval, a překvapilo ji, že ji Imri starostlivě sleduje. Vernestra se zamračila. „Děje se něco?“

Zavrtěl hlavou. „Jen takový pocit. Ale nevím, co to je. Nevšímej si mě,“ řekl, opřel se v sedadle a zavřel oči. Jeho dech se prohloubil a zrovnoměrnil, když začal meditovat. Nebo možná usnul. Vernestra si nebyla jistá, co z toho.

Lod' zaduněla a poskočila a pak už kolem oken kokpitu proudila modř hyperprostoru. Vernestra jednou zívla, pak znovu, a než se nadála –

Byla v poušti na planetě, kterou nikdy předtím neviděla. Kráčela vpřed jako ve snu, všechno kolem ní bylo jakoby zamřené a neskutečné.

Ale ne, pomyslela si a sevřela ji úzkost. Už zase.

Vernestra si v tu chvíli uvědomovala dost na to, aby věděla, že má jednu ze svých hyperprostorových vizí. Neměla je od té doby, co se stala

rytířkou, ale nedokázala se z toho snění vytrhnout. Přistihla se, že se nechává unášet, takže se nakonec uvolnila a nechala vizi, aby jí ukázala, co chtěla.

Rudý písek pouště ustoupil křovinatému porostu a malé průrvě s tenkým proužkem odporně modrého mechu, který v jejím nejnižším místě zhoustl. Vernestra kráčela po vrcholu hřebene k malému městečku, tvořenému hrstkou zvětralých budov. Na konci osamělé městské cesty stál chrám Jediů, jehož řádový znak namalovaný na průčelí byl jedinou věcí, kterou Vernestra v krajině poznávala.

Slyšela střelbu blasterů a křik lidí. Nesourodá skupinka střílela náhodně do budov, aniž by ji někdo ohrožoval.

„Za Hrom! Za Bouři! Za Bouři!“ křičeli. Z chrámu vyšel Jedi s modrou kůží, světelný meč aktivovaný a připravený k boji.

Někdo ji volal.

Vernestra kráčela jako duch, vzdálila se od bitvy zuřící na ulici a vklouzla do stínu nějaké ubytovny. V zadní místnosti se choulila rodina Ugnaughtů s očima upřenýma na něco na stole.

„Říkala jsem ti, že okrádat Nihily je špatný nápad!“ křičela žena na muže. „Všechny jsi nás zabil.“

„Starý Jedi si s tím poradí,“ řekl muž, i když sebou cukal při každém blasterovém výstřelu. Na tácku na stole ležela krabička. Vypadala jako holokron, ale na vnější straně byly glyfy, které Vernestra neznala. Čáry a klikyháky v odstínech černé a stříbrné.

Vezmi si ji. Najdi mě. Něco pro tebe mám, řekl hlas, který Vernestra nepoznávala a rozhodně nebyl její.

Ve snu se natáhla pro krabičku, pro tajemství, které skrývala. Chtěla se pokusit odpovědět na volání –

„Vern! Hej, jsi vzhůru?“

Vernestra se vylekaně napřímila a zamrkala, když se poslední zbytky snu – vize? – rozplynuly. Imri stál nad ní, a když se Vernestra narovнала, o krok ustoupil.

„Já... já jsem asi usnula,“ řekla Vernestra, protřela si oči a srdce jí bušilo lží. „Jsme ještě v hyperprostoru?“